

ΟΙ ΚΟΡΥΦΑΙΟΙ ΚΑΙ ΑΞΕΠΕΡΑΣΤΟΙ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ
(ΟΜΗΡΟΣ-ΣΩΚΡΑΤΗΣ-ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ)

Ελλάδα, Δεν θα ιδείς ποτέ το φώς του αποσπερίτη!!!

Σε τούτο τον παράδεισο, στο κέντρο του πλανήτη
αποφασίσανε οι Θεοί, λαμπρό να χτίσουν σπίτι,
κι εδώ, στην ιερή τους Γη, **ΤΡΕΙΣ ΚΟΡΥΦΕΣ ΥΨΩΝΟΥΝ**
ΚΑΙ, όριο αξεπέραστο αυτές καθιερώνουν!!!
Τη μια την είπαν **ΟΜΗΡΟ**, την άλλη είπαν **ΣΩΚΡΑΤΗ**
Την Τρίτη **ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟ**, τον **ΜΕΓΑ** στρατηλάτη

Πάνω στην πρώτη κορυφή, τον ΟΜΗΡΟ ανεβάσαν.

Και τού 'παν: Πώς τους μύθους τους, - που Θεϊκά επλάσαν -,
να τους περάσει στους θνητούς, ΚΑΙ, όλη την αλήθεια
που κρύβουν ή υπονοούν αυτά τα... «παραμύθια»,
ν' αποκαλύψει στους λαούς με ποίησης σοφία,
που του δωρίζουν, **χρίζοντάς Τον: ΜΕΓΑΛΟΦΥΪΑ!!!**
Πρώτα, τον πήραν δίπλα τους, για μια δεκαετία
στο μέτωπο του πόλεμου που γίνονταν στην Τροία.
Κ' ύστερα τον συνόδευσαν για δέκα χρόνια ακόμα,
ως να πατήσει ο Οδυσσεύς το πατρικό του χώμα!!!

ΚΑΙ, τί δεν τού 'δειξαν εκεί, τί δεν αποκαλύψαν...

Μ' απόφαση του ΟΛΥΜΠΟΥ, τίποτα δεν του κρύψαν.

Θεούς, Θεές και Ήρωες, πρίγκιπες, βασιλιάδες...
Συγκρούσεις ανελέητες και έρωτες φονιάδες...
Της ομορφιάς τη δύναμη, της δύναμης τα όρια,
της πονηριάς τεχνάσματα στου Νού τα περιθώρια...
Τεράτων υπερφυσικών μορφές και αντιδράσεις
Νυμφών – Σειρήνων νεύματα και ηδονών οάσεις...
Της τρικυμίας το θυμό και του χαμού το φάσμα,
-πάλη σε Ουρανού και Γης ανταριασμένο χάσμα...=
«Ανθρώπων ίδεν άστεα» και «έγνω πλείους Νόες»(*)
στους φοβερούς και τους φρικτούς του Οδυσσέα πλόες,
θυσίες για το όνειρο που λέγεται «ΙΘΑΚΗ»,
γι' αυτού του ΝΟΣΤΟΥ τ' άπιωτο, τυραννικό φαρμάκι!!!
Κι ο ποιητής των ποιητών, με τους Θεούς αντάμα
συντάσσει τ' αξεπέραστο ποιητικό του θάμα!!!
Θαύμα, που κάθε ποιητής, παρίσταται... ικέτης
κι αναζητά τα ψίχουλα που αφήνει ο ευεργέτης!!!()**
Μ' άφατη δράση, υπερβολή και με αλληγορία
έβγαλε εμπρός στην λογική των μύθων την ουσία
γεμάτη αλήθειες άπειρες, σοφά παραλλαγμένες,
Θεογονίας έμπνευση και τραγωδίας γέννες.

Όλα οφείλονται σε Σέ, Θεόπνευστε πατέρα!!!

Η πένα σου, παγκόσμια, της ποίησης μητέρα,
παρούσα και αιώνια σ' όλης της γης τη σφαίρα,
γεννάει ακατάπαυστα τη νύχτα, την ημέρα,
δημιουργούς και εμπνευστές για να σε πλησιάσουν
Μα, στη δική σου κορυφή ποτέ τους Δεν θα φτάσουν!!!

Στη δεύτερη την κορυφή, τον πάνσοφο ΣΩΚΡΑΤΗ,

όπου, άγνωστο «Δαιμόνιο» με του Θεού το μάτι,
τον οδηγεί και τον καλεί εκεί, ψηλά, να μένει,
διδάσκοντας αιώνια ΌΛΗ την οικουμένη
της λαμπερής διάνοησης δύναμη και ουσία:
με μέθοδο Διαλεκτικής και Λογικής σοφία,
βαθιά βάζει θεμέλια για την **φιλοσοφία,**
την πιο ευγενική κυρά μ' άφατη γοητεία,
όπως την «πρωτοβάπτισε» ο μέγας **Πυθαγόρας,**
κι όπως του την έδίδαξε **ΚΑΙ ο Αναξαγόρας...**
Την δώρισε στον **Πλάτωνα** και στον **Αριστοτέλη**
και ένα φως αλλιώτικο άρχισε ν' ανατέλλει,
που φώτισε σκιερές γωνιές θρησκείας κι επιστήμης
κι έγινε το συστατικό, το άχραντο, της ζύμης
των άρτων του ορθολογισμού και της αμφιβολίας,
τροφή πνευμάτων έρευνας: ψεύδους και αληθείας,
που κρύβονται στην ύπαρξη Φύσης και Κοινωνίας...

Σωκράτη, Θείε κι άφθαστε, η άυλή σου πένα

άφησε απaráγραπτα κι ΟΧΙ από Σέ γραμμένα,
τα πλούτη της διάνοησης, της φίλης της Σοφίας,
με λόγια και διδάγματα μιας λάμπουσας... πενίας!!!
Πως ΔΕΝ γνωρίζεις τίποτα, μας είπες και... μας λέγεις,
ενώ «της οικουμένης φώς, αδιάκοπα αρμέγεις!!!»

Έκτοτε και ως σήμερα, μελετητές μυριάδες,
σ' όλου του κόσμου τις γωνιές: Οδύσσειες, Ιλιάδες,
έργα του Θείου Πλάτωνα, έργα του Αριστοτέλη,
αδιάκοπα τα μελετούν, **ψάχνοντας την κυψέλη**
πού 'βγαλε τ' αναλλοίωτο κ' άχραντο εκείνο... μέλι,
αυτό που τροφοδότησε τέτοια φαιά ουσία
μοναδική και θαυμαστή στις Γης την ιστορία!!!
Κι όσο την προσεγγίζουνε, κι όσο την μελετούνε
τόσο πολύ θαυμάζουνε, τόσο πολύ απορούνε...
Πολιτισμού μοναδικού ανθρωπισμού και κάλλους
είναι πηγή η κυψέλη αυτή, τροφός για τους μεγάλους
πνευματικούς παράδεισους τέχνης και επιστήμης...
Φιλοσοφίας κιβωτός και φύλακας της ζύμης
του άρτου: της διάνοησης, της σκέψης και της μνήμης!!

Στην Τρίτη, την δοξαστική, του κόσμου ο Βασιλέας

αιώνες τώρα είκοσι-τρεις, σαν νέος Αχιλλέας,
στέκει ως φάρος τηλαυγής, μοναδικός και μόνος,
γιατί, ΚΑΝΕΝΑΝ σύντροφο δεν του προσφέρει ο χρόνος!!!
Πέρασαν στον πλανήτη αυτό, δεκάδες στρατηλάτες
πριν και κατόπιν απ' αυτόν, σ' όλες της γης τις στράτες
κι ΌΛΟΙ κοιτάξαν προς τα εκεί, στην κορυφή το θρόνο,
εκεί που όλοι οι ιστορικοί ΈΝΑΝ θρονίσαν μόνο,
ΑΝΙΚΗΤΟ ΑΡΧΙΣΤΡΑΤΗΓΟ, ΚΑΙ, του Διονύσου κλώνο:
ΕΣΕΝΑ ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΕ, Έλληνα – Μακεδόνα
που, αιώνια στα πέλαγα σ' αναζητά η Γοργόνα
κι όλου του κόσμου οι λαοί το φάσμα Σου αντικρίζουν,

**αφού ΟΛΗ η Γη είναι τάφος σου, απ' όπου αναβλύζουν
δόξας αθάνατες πνοές, που, χρόνους ΔΕΝ γνωρίζουν!!!**

Το θαύμα Σου πρωτόφαντο, ασύγκριτο ως τώρα.

Όπως του Δία ο Κεραυνός στις θύελλας τη μπόρα,

ιππεύς στο Βουκεφάλα σου καίρια επεμβαίνεις,

πρώτος, μπροστά, ανίκητος ήρως της οικουμένης:

οπλίτης κι Αρχιστράτηγος και Βασιλιάς συνάμα!!!

Στις μάχες, τους τρεις ρόλους Σου, υπηρετείς αντάμα,

σκορπίζεις στον αντίπαλο, τον όλεθρο, το δράμα...

ΚΑΙ, όταν χώρες κατακτάς, λαούς ενσωματώνεις

κι εξήντα Αλεξάνδρειες στον κόσμο θεμελιώνεις

μ' Ελληνικό πολιτισμό. Χωρίς γενοκτονίες

κηρύσσεις, πραγματοποιείς, ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΕΣ ΑΞΙΕΣ

πρώτος και μόνος επί γης, ΚΑΙ, με επιμιξίες

αποδεικνύεις άνακτα, ότι στη γη που ορίζεις

όλοι οι λαοί είν' ισότιμοι και δεν τους ξεχωρίζεις...

Αυτό, κανείς δεν το 'κανε ποτέ στην ιστορία

ΚΑΙ, ούτε δείχνει να συμβεί στου κόσμου την πορεία...

Γι αυτό, ο Μέγας είσαι ΣΥ, αθάνατος και μόνος,

με θρόνο εκεί, στην κορυφή που ΔΕΝ την φτάνει ο χρόνος!!!

Αυτές, οι τρεις οι κορυφές, απάτητες θα μείνουν,

εκτός αν άνθρωποι επί Γης, Θεοί κάποτε γίνουν,

γιατί, δεν είναι δυνατόν, οι τρεις μας κορυφαίοι,

κάποτε να ξεπεραστούν κι άλλοι «τιτάνες», νέοι

να βρουν τροφές για Θέωση σε νέα παραμύθια

κι ούτε σαν του Αλέξανδρου ανδρεία μεσ' στα στήθια!!!

Μυριάδες διανοούμενοι, σ' όλη την οικουμένη,

που απ' αυτές τις κορυφές είναι γοητευμένοι,

αγώνες κάνουν άπειρους στην κορυφή να φτάσουν,

ΑΛΛΑ, ο Σίσυφος, παθών, τους λέει να το ξεχάσουν!!!

Ο Πλούταρχος προσπάθησε, στους παραλλήλους βίους

Αλέξανδρο και Καίσαρα να θεωρήσει ομοίους...

Μα, τη σωστή απάντηση την δίνει η ιστορία

που, μάταια αναζητά κάποια μορφή ομοία!!!

ΣΗΜ:

(*) *Είναι γνωστός ο στίχος στο προοίμιο της Οδύσσειας:*

«πολλών δ' ανθρώπων ίδεν άστεα και νόον έγνω...»

(**). *Πρώτος ο Αριστοτέλης έγραψε ότι: « Η τραγωδία (δηλαδή οι τραγικοί ποιητές), σιτίζεται από τα ψίχουλα του Ομήρου, κάτι που και άλλοι μεγάλοι ποιητές (όπως και ο νομπελίστας Γιώργος Σεφέρης – αν θυμάμαι καλά- είπε ότι: Όλοι σιτιζόμαστε από τα ψίχουλα του Ομήρου).*

Αθήνα, Φεβρουάριος 2026

Δημήτριος Π. Τόρβας

Αντιστράτηγος ε.α/Επίτιμος Διοικητής ΙΧης μεραρχίας Πεζικού

Ηλεκτρον. Μηχανικός- MSci in Op. Res. From Cranfield Univ.(England)

©, 2026, Δημήτριος Τόρβας